

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

KOCSIS ISTVÁN kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(35000/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. október 22.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Kocsis István kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:
Peer Lorenzen, *Elnök*,
Sajó András,
Nebojša Vučinić, *bírák*
és Seçkin Erel, *Megbízott Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2013. október 1-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (35000/07. sz.), melyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Kocsis István („a kérelmező”) 2007. augusztus 6-án terjesztett a Bíróság elé.
2. A kérelmezőt Szentkláray B. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.
3. 2013. március 7-én a kérelem közlésre került a Kormány felé.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1953-ban született, és Miskolcon él.
5. 1986-ban a kérelmező és néhány gyanúsított-társ ellen csalás minősített esete és ahhoz kapcsolódó más bűncselekmények miatt vádat emeltek, és előzetes letartóztatásba helyezték őket. 1990. július 4-én a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság közkegyelem folytán megszüntette a büntetőeljárást. A fennmaradt vádak tekintetében a Megyei Bíróság 1990. október 25-én felmentette a kérelmezőt. 1991. május 16-i határozatával a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a Megyei Bíróság ítélete 1991. május 2-án lépett hatályba. Ez a határozat 1992. március 31-én került kézbesítésre a kérelmező és a többi terhelt számára.
6. 1993. május 21-én a kérelmező kártérítési pert indított a magyar állam ellen a jogerős bírósági határozat késedelmes kézbesítése miatt. Ezt követően keresetét további alperesekre, így a Legfőbb Ügyészségre, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főkapitányságra és a Legfelsőbb Bíróságra is kiterjesztette.

7. 1997. március 26-i határozatával a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság elutasította a kérelmező keresetét. Fellebbezés nyomán a Legfelsőbb Bíróság – másodfokú bírósággént eljárva – hatályában részben fenntartotta az elsőfokú határozatot, s a Legfelsőbb Bíróság elleni panasz vonatkozásában új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be. 2001. május 14-én a Legfelsőbb Bíróság a magyar állam elleni panasszal kapcsolatos másodfokú ítéletet helybenhagyta, a többi alperes vonatkozásában pedig új eljárásra utasította a Megyei Bíróságot.

8. 2003. szeptember 27-én a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a Legfelsőbb Bíróság elleni eljárásban részben helyt adott a kérelmező keresetének, s vagyoni és nem vagyoni kártérítésként 1.900.000 forint (megközelítőleg 6.400 euró), továbbá ezen összeg kamatainak kérelmező számára történő megfizetésére kötelezte a Legfelsőbb Bíróságot.

9. A Fővárosi Ítéltábla – másodfokú bírósággént eljárva – megemelte a nem vagyoni kártérítés összegét, a vagyoni kár miatti kártérítési összeg tekintetében pedig új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

10. A megismételt elsőfokú eljárásban a Megyei Bíróság 2006. július 11-én határozatot hozott, melyben az alperest 3.138.336 forint (megközelítőleg 10.500 euró) kérelmező számára történő megfizetésére kötelezte.

11. Fellebbezés nyomán a Debreceni Ítéltábla 112.349 forintra (megközelítőleg 380 euróra) csökkentette a kérelmező számára fizetendő összeget.

12. A kérelmező felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz. 2007. november 29-i határozatában a Legfelsőbb Bíróság 200.000 forintra (megközelítőleg 670 euróra) növelte az összeget.

13. A Legfőbb Ügyészségre és a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Főkapitányságra vonatkozó keresetrészt illetően a Megyei Bíróság a megismételt elsőfokú eljárásban 2007. március 14-én határozatot hozott, melyben elutasította a kérelmező keresetét. Fellebbezés nyomán ezt a határozatot a Debreceni Ítéltábla 2007. június 26-án helybenhagyta.

A JOG

AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

14. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével.

15. A Kormány vitatta a panaszt.

16. A szóban forgó időszak 1993. május 21-én kezdődött, és 2007. november 29-én zárult le (ld. fenti 12. bekezdés). Ilyen módon az eljárás

három bírósági szinten mintegy tizennégy évig és hat hónapig tartott. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

17. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

18. Az elébe terjesztett anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért a 6. cikk 1. bekezdését megsértették.

19. A 6. cikk 1. bekezdése alapján a kérelmező az eljárás kimenetelét is panaszolta. Amennyiben a kérelmező panasza úgy értendő, hogy az a bizonyítékok hazai bíróságok általi értékelését és az eljárás eredményét érinti, úgy a Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően feladata a Szerződő Államok által az Egyezménnyel kapcsolatban tett vállalások tiszteletben tartásának biztosítása. Különösen nem feladata a Bíróságnak, hogy a nemzeti hatóságok által állítólagosan elkövetett tény- vagy jogbeli tévedésekkel foglalkozzon, kivéve ha, és amennyiben e tévedések az Egyezményben védett jogokat és szabadságokat sérthették. Továbbá, miközben az Egyezmény 6. cikke biztosítja a tisztességes tárgyaláshoz való jogot, semmilyen szabályt nem állapít meg a bizonyítékok elfogadása vagy értékelése tekintetében, ezért ezeket a kérdéseket elsősorban a nemzeti jognak és a nemzeti bíróságoknak kell szabályozniuk (ld. többek között *García Ruiz v. Spain* [GC], judgment of 21 January 1999, *Reports of Judgments and Decisions* 1999-I, 98-99. o., 28. §). A jelen ügyben a Bíróság meggyőződött arról: a kérelmező beadványai alapján nincs jele annak, hogy a bíróságok elfogultak lettek volna, vagy hogy az eljárás egyéb módon tisztességtelen vagy önkényes lett volna. Ebből következően a panasznak ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének (a) pontja szerinti értelemben, s ezt a részt az Egyezmény 35. cikkének 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

20. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező 33.874.468 forint (megközelítőleg 114.000 euró) vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelt.

A Kormány vitatta az igényt.

21. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon ilyen címen 8.100 eurót ítél meg számára.

22. A kérelmező további 3.339.049 forintot (megközelítőleg 11.200) eurót követelt a hazai bíróságok előtt felmerült költségek és kiadások

megtérítésére, valamint 937.130 forintot (megközelítőleg 3.100 eurót) kért a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében.

23. A Kormány vitatta az igényt. A birtokában lévő dokumentumokra és esetjogára figyelemmel a Bíróság az előtte folyt eljárás tekintetében 1.000 euró megítélését tartja ésszerűnek az ügyvéd által képviselt kérelmező számára.

24. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 8.100 (nyolcezer-egyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 1.000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. október 22-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Seçkin Erel
Megbízott Hivatalvezető-helyettes

Peer Lorenzen
Elnök